

JIRMIJA LEVELE.

— A babyloni száműzöttekhez. —

Enyhült a rabság, lehullt hát a békó,
 Bilincs nem vérzi immár kezetek' —
 Repes a szívem ujjongó örömben,
 Ujjong a lelkem együtt veletek.
 Lohadni kezd hát gyűlölet viharja
 És csendesül a véres, vad harag,
 Reátok ragyog irgalomnak napja,
 S halálos árnyak már nem bántanak . . .

Ujjong a lelkem mámoros örömben,
 De belé nyilall titkos fájdalom.
 Ott házak nőnek, felvirulnak kertek
 És itten gyászol egy bús, árva rom . . .
 Ki kéjjel gyötrött, kebelére hív im'
 S mosolylyal csábít, bár szive hideg . . .
 És ti utána mentek ittasultan
 És Siont hűtlen' elfelejtitek! . . .

Zokogva sír a Város éjjelente,
 Vigasztalást sebére nem talál,
 Siratja gyermekit könnyes panaszszal,
 És fájó lelke messze, messze száll . . .
 Siratja gyermekit, kiket hizelgő,
 Idegen asszony ölébe fogad . . .
 Forró karokkal várva vár reátok,
 S ti felednétek bús anyátokat?! . . .

Ültessetek fát, szedjétek gyümölcsét,
 Építsetek melegvő házakat,
 S imátok esdjen áldást az új honra,
 Kinek üdvéből üdvötök fakad . . .
 De béke karján el ne feledjétek,
 Kiért milliók hullattak annyi vért . . .
 . . . Rámában hallik jajdulás, kesergés,
 Rachel könyörög gyermekeiért . . .

Nyöszörg a Karmel, szomorkodik Sáron,
 Borítják rothadt hősi tetemek,
 Sójajtás kél Libánon néma bérczén
 És minden czédруса reszket, remeg . . .
 S fönt sír az Úr bús felhőrejtekében,
 Könnye a hullatelt Jordánba hull . . .
 Bűnünk miatt! . . . De, óh, ha felednétek,
 S anyátok jajja is átokba ful! . . .

Vegyétek le a fűzokről a lantot,
 S daloljatok vigasztalást neki,
 Ujuló fényről, nagy feltámadásról,
 S jövőről, mely a multat elfedi...
 Mint oltártűz lobogjon kebletekben
 Reményt fakasztó szent emlékezet!
 Sóvárgva szálljon lelketek a romra,
 Mit felépítnek majd serény kezek...

Az Úr kegyelme visszatér Sionba,
 Vigadni fognak még a szent hegyen!
 Készüljete! Már bűg a hívó kürtszó!
 Készüljete, hogy késő ne legyen!...
 Ma még kegyelnek ottan Babylonban,
 De holnap tán már pallos fenyeget!...
 Örökké híven csak Sion szerethet,
 Örökké híven csak *anya* szeret!...

Budapest.

PATAI JÓZSEF.

MÁTYÁS ÉS ÁBRAHÁM.

— Chanuka-játék. —

I. JELENET.

(Szin: A falusi bíró udvara.)

Mátyás király: álruhában mint napszámos. *Slajme*: szegény zsidó fiú.
 Később a bíró.

Mátyás: No, megdolgoztunk! De mi lesz a bérünk?

Slajme: Látszik, hogy kigyelmed idegen itten a faluban. Ennek már ez a sorja. Aki szegény embert talál a faluban, azt mind behajtják robotra a bíró udvarára. Fizetség a korbácsütés. Épen, hogy enni adnak. Kigyelmed jól befölöstökömözött a paprikás szalonnából. De én még ma egy harapást sem ettem. Nekem meg van tiltva a disznóhús. Még a kenyeret sem tudtam megenni, mert rája tették a szalonnát. Ez már így megy egy hét óta.

Mátyás: Már mindjárt be is esteledik. Hajnalban fogtunk hozzá, most már csak mehetnénk. Hát nem jön az a bíró, hogy kifizessék a napszámot?

Slajme: Ne fesse az ördögöt a falra, mert ha itt lesz, akkor el sem mehetünk. Már pedig nekem haza kell most rögvest mennem!